LIDÉ

Jubilanti společnosti

Česká geografická společnost má tu čest poblahopřát všem svým členům, kteří ve čtvrtém čtvrtletí roku 2025 a prvním čtvrtletí roku 2026 oslavili významné životní jubileum.

85 let: doc. RNDr. Alois Hynek, CSc., Mgr. Vladimír Lysenko
80 let: Mgr. Jiří Lejsek – RNDr. Vlastimil Pilous
75 let: RNDr. Jarmila Brázdilová
70 let: RNDr. Petr Jirásek
65 let: RNDr. Jan Prášek – doc. RNDr. Dana Řezníčková, Ph.D.
60 let: RNDr. Petr Žufan, Ph.D. – RNDr. Dana Fialová, Ph.D.
55 let: doc. RNDr. Jan Kopp, Ph.D. – Mgr. Michal Vančura, Ph.D. – Mgr. Jitka Sobotková – RNDr. Barbara Baarová, Ph.D. – doc. Ing. arch. Vladimíra Šilhánková, Ph.D. – doc. RNDr. Eva Janská, Ph.D. – doc. RNDr. Lucie Kupková, Ph.D. – Mgr. David Chaloupský, Ph.D.
50 let: Mgr. Miloš Bukáček – Mgr. Marie Radolfová – doc. Mgr. Hynek Böhm, Ph.D. – RNDr. Miroslav Šobr, Ph.D. – RNDr. Michala Lustigová, Ph.D.

Blahopřejeme všem oslavencům a zároveň děkujeme všem členům společnosti, kteří se dožívají významného jubilea, za jejich práci pro českou geografii.

Leoš Jeleček odešel

Dne 5. prosince 2025 nás ve věku 80 let opustil doc. RNDr. Leoš Jeleček, CSc., významný historický a regionální geograf a environmentální historik, zakladatel Sekce historické geografie a environmentálních dějin a od roku 2018 čestný člen České geografické společnosti.

Leoš Jeleček se narodil 29. srpna 1945 v Mladé Boleslavi. Své dětství prožil v Dolním Bousově, ke kterému měl silný osobní vztah a do kterého se později rád vracel. V letech 1963–1968 vystudoval ekonomickou geografii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Poté působil v Ústavu československých a světových dějin ČSAV (1968–1990, dnes Historický ústav AV ČR) a od roku 1990 do roku 1992 pracoval v Geografickém ústavu ČSAV. V letech 1992–1993 absolvoval stáž na University of Kansas, Hall Center for the Humanities (Rockefeller Fellow). Po zrušení Geografického ústavu byl od roku 1993 pedagogickým a vědeckým pracovníkem katedry sociální geografie a regionálního rozvoje na Přírodovědecké fakultě UK v Praze.

Významné byly jeho mezinárodní aktivity, byl členem rady ESEH (Evropské společnosti pro environmentální dějiny), kde byl i regionálním reprezentantem pro Česko a Slovensko. Leoš Jeleček sehrál klíčovou roli v etablování a rozvoji historické geografie a environmentálních dějin v Česku, a to s významným mezinárodním přesahem. Mimo jiné se zasloužil o to, že ČGS mohla v Česku hostit dvě světově významné odborné akce: 2. mezinárodní konferenci Evropské společnosti pro environmentální dějiny (ESEH 2003) a 15. mezinárodní konferenci historických geografů (ICHG 2012). V reakci na úspěch první z nich inicioval v roce 2004 založení Sekce historické geografie a environmentálních dějin ČGS.

Ve svých výzkumech se Leoš Jeleček zaměřoval na historickou geografii Česka, zejména v období 19. a první poloviny 20. století, zprvu na vývoj zemědělství, později pak na proměny krajiny a výzkum změn ve využití ploch. Věnoval se i otázkám metodologie historické geografie, obecným environmentálním dějinám a regionální geografii Severní Ameriky.

Jeho výzkum se dlouhodobě zaměřoval na dynamiku vztahů mezi člověkem a krajinou, a to s důrazem na historický vývoj a dopady společenských změn. Přispěl tak k lepšímu porozumění historickým procesům utvářejícím současnou krajinu a společnost. Vždy kladl důraz na uplatňování multidisciplinárních přístupů a holistické nazírání reality. Patřil mezi první, kteří se u nás systematicky věnovali studiu vztahu člověka a přírody v historickém kontextu. Často se inspiroval v zahraničí a do českého prostředí přinášel témata, která u nás byla nezřídka pionýrská. Ve svých výzkumech logicky propojoval historickou geografii a environmentální dějiny. Ukázal, jak historická geografie může být neocenitelným nástrojem pro pochopení dlouhodobých environmentálních změn a jejich dopadů na společnost.

Od svého příchodu na UK se aktivně zapojil do týmu doc. Ivana Bičíka a jeho výzkumu dlouhodobých změn ve využití ploch, jako nástroje hodnocení míry interakce přírodní a sociální sféry. Leoš Jeleček se významnou měrou podílel na vytvoření unikátní databáze odvozené z dat katastrálního mapování (LUCC

Czechia). Data zachycují stav využití ploch v jeho podrobné struktuře v první polovině 19. století (1845), resp. v období přechodu společnosti z preindustriální do industriální etapy vývoje, na konci 19. století (1896) a v období změny politického a ekonomického systému v roce 1948. Dále umožňují analýzu stavu a vývoje krajiny v období centrálního plánování (1948, 1990) a poté během desetiletí posttotalitní transformace na nové tržní podmínky, procesu integrace Česka do evropských struktur a globalizace (2000 a 2010). Z přibližně 15 tis. katastrálních území bylo vytvořeno téměř 9 tis. územně srovnatelných jednotek a v nich pak byly vyhodnoceny změny ve využití ploch. Výsledky umožnily identifikovat hlavní hybné síly a pochopit procesy změn v krajině Česka v posledních dvou stoletích. V neposlední řadě pak umožňují i mezinárodní srovnávání intenzity a dynamiky, příčin a mechanizmů změn v různých krajinách i geografických měřítcích.

Leoš Jeleček byl tvůrčí osobností a publikoval výsledky svého výzkumu v řadě domácích i zahraničních časopisů a knih. Jako pomyslná ryba ve vodě se účastnil desítek mezinárodních kongresů a konferencí. Jeho mezinárodní aktivity byly rozsáhlé: byl například členem redakčních rad časopisů Journal of Historical Geography (Elsevier, 1987–2005, 2010–2013) a Environment and History (White Horse Press, Velká Británie); zástupcem Evropské společnosti pro environmentální dějiny pro Česko a Slovensko (2001–2011) a členem správní rady ESEH (2005–2009); zahraničním členem Czechoslovak Studies Association, USA; členem Komise IGU pro historickou geografii environmentálních změn (1988–1992); členem European Science Foundation Pool of Reviewers v období 2010–2012.

Významný je i odkaz Leoše Jelečka ve výuce a výchově nové generace historických geografů a environmentálních historiků. Za dobu svého působení na Přírodovědecké fakultě UK vedl řadu studentských kvalifikačních prací a odborně tak ovlivnil řadu výzkumníků, kteří dále rozvíjejí témata, jimž se věnoval. Lidé, které svým myšlením ovlivnil nezřídka působí mimo geografii, v různých disciplínách environmentálních, humanitních, společenských, přírodních i technických věd.

Leoš Jeleček byl významným zastáncem a propagátorem používání jednoslovného geografického názvu našeho státu – Česko/Czechia. Již koncem 90. let organizoval semináře a veřejné akce, jejichž cílem bylo vysvětlit odborníkům i laické veřejnosti nezbytnost a správnost používání jednoslovného geografického názvu naší země. Celý svůj život se věnoval i popularizaci geografie, pravidelně přispíval do časopisu Lidé a Země. Dvě desítky příspěvků Leoše Jelečka určených učitelům, studentům a žákům jsme nalezli i v archivu Geografických rozhledů.

Leoš byl nezaměnitelnou osobností, která se v posledních třech dekádách zapsala do dějin historické geografie, České geografické společnosti i do našich životů. Výběr z jeho bohaté publikační aktivity uvádíme níže. Jeho stopa zůstává nejen v textech, které napsal, ale i v našich vzpomínkách.

Pavel Chromý, Vít Jančák, Zdeněk Kučera

Výběr z publikační činnosti:

JELEČEK, L. (1983): Historická geografie v Československé akademii věd a v Československu 1952–1982. Geografie, 88, 3, 213–222.
JELEČEK, L. (1983): Nástin vývoje československé historické geografie. Historická geografie, 22, 11–51.
JELEČEK, L. (1985): Zemědělství a půdní fond v Čechách ve 2. polovině 19. století. Academia, Praha, 283 s.
JELEČEK, L. (1990): Obraz britské a severoamerické historické geografie v Journal of Historical Geography. Geografie, 95, 3, 201–208.
JELEČEK, L. (1994): Environmentální dějiny v USA a geografie. Geografie, 99, 4, 261–269.
JELEČEK, L. (1994): Nová historiografie? Environmentální dějiny v USA: vývoj, metodologie, výsledky. Český časopis historický, 92, 510–540.
JELEČEK, L. (1995): Využití půdního fondu České republiky 1845–1995: hlavní trendy a širší souvislosti. Geografie, 100, 4, 276–291.
JELEČEK, L. (1999): Environmetalizace historické geografie, historiografie a historický land use. Historická geografie, 31, 53–84.
BIČÍK, I., JELEČEK, L., ŠTĚPÁNEK, V. (2001): Land-use changes and their social driving forces in Czechia in the 19th and 20th centuries. Land Use Policy, 18, 1, 65–73.
JELEČEK, L. et al., eds. (2003): Dealing with Diversity: 2nd International Conference of the European Society for Environmental History (ESEH): Proceedings. UK, Praha, 275 s.
WINIWARTER, V. ... JELEČEK, L. et al. (2004): Environmental History in Europe from 1994 to 2004: Enthusiasm and Consolidation. Environment and History, 10, 4, 501–530.
JELEČEK, L. (2009): Jméno Czechia/Česko po šestnácti letech. Geografické rozhledy, 19, 1, 19–21.
BIČÍK, I., JELEČEK, L. (2009): Land use and landscape changes in Czechia during the period of transition 1990–2007. Geografie, 114, 4, 263–281.
BIČÍK, I. a kol. (2009): Vývoj využití ploch v Česku. Edice Geographica, 10, Česká geografická společnost, Praha, 250 s.
JELEČEK, L. (2010): Environmentální dějiny: jejich vznik, konceptualizace a institucionalizace (USA, Evropa a svět). Annales historici Presovienses, 9, 247–274.
BIČÍK, I., KUPKOVÁ, L., JELEČEK, L., KABRDA, J., ŠTYCH, P., JANOUŠEK, Z., WINKLEROVÁ, J. (2015): Land Use Changes in the Czech Republic 1845–2010. Springer, Heidelberg, 215 s.

Alois Hynek oslavil pětaosmdesátiny

Doc. RNDr. Alois Hynek, CSc. patří k výrazným osobnostem české a středoevropské geografie, krajinné ekologie a geografického vzdělávání. Jeho odborná a pedagogická dráha je po více než šest desetiletí neoddělitelně spjata s univerzitním i středoškolským školstvím, zejména s brněnskou geografickou školou. Jako pedagog, badatel, organizátor i inspirující vypravěč zanechal hlubokou stopu v několika generacích studentů, kolegů a spolupracovníků.

Ve svém odborném působení se dlouhodobě věnoval teoretickým otázkám geografie, integrovanému výzkumu krajiny, krajině jako prostoru lidského života

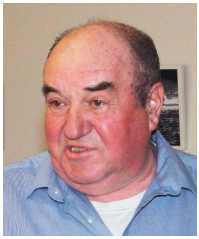

i moderním směrům geografického myšlení. Významně se zasloužil o rozvoj krajinné ekologie v českém prostředí, o propojování fyzickogeografických, socioekonomických a behaviorálních přístupů a o jejich aplikaci v praxi i ve výuce. Byl spoluzakladatelem české pobočky IALE, aktivně se podílel na činnosti České geografické společnosti a stál u zrodu celé řady odborných i vzdělávacích iniciativ, včetně Letní geografické školy v Brně.

Neodmyslitelnou součástí osobnosti docenta Hynka je jeho lidský a kolegiální přístup, mimořádný rozhled přesahující hranice oboru, smysl pro diskusi a schopnost nadchnout pro geografii jako živou, syntetickou a společensky významnou disciplínu. I v pokročilém věku zůstává symbolem nehasnoucího badatelského zaujetí, pedagogické erudice a inspirativního myšlení.

K jeho jubileu mu přejeme především pevné zdraví, osobní pohodu, neutuchající intelektuální svěžest a radost z krajiny, geografie i lidí, kteří jej po celý profesní i osobní život obklopují.

U příležitosti 80. narozenin jsem gratulaci jubilantovi nazval „Fenomén geografie“ (Informace ČGS, 40/1, 2021, s. 64–68), ale všechno nemohlo být zveřejněno v plném rozsahu (ale i tak bylo redakční radou časopisu povoleno překročení rozsahu příspěvku), proto jsem je uspořádal, dohledal a doplnil o fotografie, „procesal“ další arch(l)ívy (Lojzův termín) a vytvořil limitovaný počet dvou výtisků (bez ISNN) jako opožděný dárek jubilantovi, který poskytuji k nahlédnutí na webu (https://is.muni.cz/auth/www/herber/Fenomen_Hynek/kniha_2021).

Vladimír Herber

Životní jubileum Vladimíra Lysenka

V listopadu loňského roku oslavil životní jubileum významný geolog a jeskyňář Vladimír Lysenko. Narodil se 14. listopadu 1940 v Mladé Boleslavi. Již v době středoškolských studií na Akademickém gymnáziu ve Štěpánské ulici v Praze se podílel na speleologickém výzkumu v rámci činnosti Krasové sekce Společnosti Národního muzea (1957–1969), následně v rámci Svazu pro ochranu přírody a krajiny – TIS, kde patřil v roce 1969 mezi zakládající členy a pak v rámci České speleologické společnosti, kterou v roce 1978 spoluzakládal. Členem České geografické společnosti se stal roku 1973 a je tak jejím členem více než půl století. Jeho celoživotní láskou je kras a speleologie, kterým zasvětil studia i profesní život. Podílel se na mnoha objevech a jeskyňářské aktivity shrnuli jeho

přátelé, slovenští jeskyňáři v medailonku k jeho osmdesátinám (IČGS 40/1). Jak ve svém jeskyňářském pozdravu ze Slovenska uvádí, „Mgr. Vladimír Lysenko je pozoruhodná osobnost, která na Slovensku zanechala ve speleologii nesmazatelné stopy. Jako profesionální geolog se zkušenostmi práce v muzeu spolu s dobrou fyzickou kondicí a touhou po poznávání má dobré předpoklady pro všestranné působení v podzemí." Jak kolegové uvádí, do jeskyní se Vladimír Lysenko poprvé dostal ve svých 11 letech (v roce 1951) v Demänovské dolině, společně se svým otcem v rámci cyklovýletu z Prahy do Vysokých Tater. První samostatnou speleovýpravu do Koněpruských jeskyní podnikl již o čtyři roky později se svým kamarádem. Krasu se věnoval odborně v rámci studia geologie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde ukončil studia obhajobou diplomové práce zaměřené na styk jihogemeridní jednotky Slovenského krasu s paleozoikem spišsko-gemerským. Po absolutoriu byl zaměstnán v Okresním muzeu v Berouně (dnešní Muzeum Českého krasu), kde pracoval jako odborný pracovník a v letech 1967–1978 jako vedoucí geologického oddělení. Tehdy začal svou velmi úspěšnou publikační činnost, kdy publikoval mnoho prací o jeskyních a krasových lokalitách nejen na území Českého krasu.

Vedle krasu a sedimentologie se intenzivně věnoval geofaktorům životního prostředí, zejména posudkové činnosti zaměřené na střety zájmů a impakty do horninového prostředí a řešení problematiky sanace území postižených těžbou nerostných surovin. To bylo zejména v rámci jeho působení v Ústředním ústavu geologickém, dnešní České geologické službě (1978–1994 a 2002–2004), kde pracoval jako výzkumný a vývojový pracovník, od roku 1990 vedoucí odboru geologicko-ekologických služeb. Zde se věnoval základnímu výzkumu zaměřenému na strukturní geologii v sedimentárních formacích, spojenému s výzkumem krasových oblastí a krasových jevů. Jeho působení v České geologické službě detailně popisuje Irena Jančaříková v medailonku k sedmdesátinám (IČGS 30/1). Této činnosti se věnoval i v rámci svého působení na Ministerstvu životního prostředí, kde zastával pozici ředitele odboru ochrany horninového prostředí (1995–1998) a zástupce náměstka ministra a následně do roku 2001 byl zástupcem ředitele geologického odboru.

Velmi významné je i působení Vladimíra Lysenka v zahraničí. Vedle již zmíněného Slovenska se podílel na výzkumu krasu v Itálii, Rumunsku, Maďarsku, Polsku, Slovinsku, Francii, Bulharsku či Turecku. V letech 1977 až 1988 byl členem odborné komise UIS (Commision for Physical Chemistry and Hydrogeology in Karst). Významná byla jeho geologicko-geomorfologická práce v Ekvádoru, kde se podílel na výzkumu a mapování aktivních sopek a rizikových procesů. V rámci polsko-české vulkanologické expedice Cotopaxi v roce 1972 mapoval sopku Cotopaxi (5 897 m n. m.), následně se podílel i na dokumentaci sopky Sangay (5 230 m n. m.) nebo sopky Pichincha (4 784 m n. m.). V letech 1983–1989 se účastnil geologického mapování v Jižním Vietnamu (oblast Nha Trang, Phan Rang), zaměřeného kromě základního mapování i na vyhledávání nerostných surovin.

Vladimír Lysenko se aktivně zapojil i do komunální politiky ve městě Beroun, které je jeho domovem, působil jako člen zastupitelstva a vedoucí komise životního prostředí při Městské radě Beroun.

Vladimír Lysenko je autorem více než 200 odborných prací, je také autorem mnoha populárně naučných článků a exkurzních průvodců. Velmi přínosné jsou jeho práce nejen dokumentačním charakterem, ale zejména inovativností a komplexností pohledu. Šířka jeho aktivit zasluhuje obdiv a velké poděkování.

Za reakci IČGS přejeme pevné zdraví, štěstí, spokojenost a radost ze života.
Irena Smolová

Více o Mgr. Vladimíru Lysenkovi bylo otištěno v Informacích ČGS (30, 1, s. 82–84), v Informacích ČGS (40, 1, s. 69–70) či v časopise Český kras (26, 2000, s. 63–64).

JANČAŘÍKOVÁ, I. (2000): Vladimír Lysenko šedesátníkem. Český kras, 26, s. 63–64.
JANČAŘÍKOVÁ, I. (2011): Vladimír Lysenko sedmdesátníkem. Informace České geografické společnosti, 30, 1, 82–84.
KUKAL, Z. (2002): Geologové České geologické služby 1919–2001. Česká geologická služba, Praha, s. 58.

Významné životní jubileum Jiřího Lejska

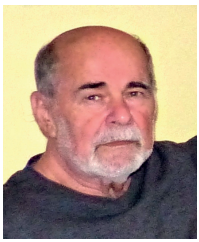

V listopadu loňského roku oslavil významné životní jubileum učitel, ředitel a sportovec Jiří Lejsek. Celý život se věnoval vzdělávání ať ji na základních či středních školách v jižních Čechách. Narodil se v Todni poblíž Trhových Svinů a jak vzpomíná jeho kamarád Josef Florian, narodil se ve „Vesnici schoulené pod horou“ (Todeňská hora 608,4 m n. m.). Rodiče měli malé hospodářství a hospodu, která pomáhala uživit rodinu. Jirka vzpomínal, že v domě byly jen dvě obytné místnosti – kuchyně a ložnice a kuchyně sloužila jako hospoda. Rod Lejsků byl spojen skoro sto let s chovem koní a v tradici pokračoval jeho bratr Jaroslav. Do základní školy chodil Jiří Lejsek na prvním stupni do páté třídy v obci Todně (asi 5,5 kilometru západně od Trhových Svinů). Byla to „dvojtřídka“, do které chodily také děti z okolních vesnic. A právě tam vzniklo přátelství mezi Jiřím Lejskem a Josefem Florianem, který do školy docházel z Polžova. Jiří Lejsek pak pokračoval studia na osmiletce v Trhových Svinech a dále na jedenáctileté střední škole, po jejímž absolvování si vybral celoživotní dráhu učitele. Studoval na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích a jak kamarád Josef vzpomíná „studovali jsme v uvolněné atmosféře šedesátých let s nezapomenutelnými majálesy“. Učitelskou karieru zahájil Jiří Lejsek v Šumavských Hošticích a po roce přešel na ZŠ Volary, kde působil až do roku 1984.

Pak byl jmenován ředitelem ZŠ Vlachovo Březí, kam se s rodinou přestěhoval. Tady se cesty Jiřího a Josefa opět protnuly. Po letech zavzpomínali na hokejové utkaní Polžov – Todně, kdy ani všichni neměli brusle a hokejky byly doma vyrobené. Jiří Lejsek a jeho žena Bohunka se brzy zapojili do života ve městě a získali hodně přátel. Často se navštěvovali i proto, že měli zhruba stejně staré dětí. Jirka začal hrát volejbal v TJ Sokol. Posléze se Lejskovi z Vlachova Březí přestěhovali do Českých Budějovic. Jiří Lejsek učil v Trhových Svinech a později na Gymnáziu Jírovcova v Českých Budějovicích. Kolegové na Jiřího Lejska vzpomínají jako na spolehlivého a kamarádského kolegu. I v současné době je Jiří Lejsek stále aktivní, rekreačně hraje volejbal, i po prodělaném infarktu.

Za redakční radu, bývalé kolegy a přátele přejeme Jiřímu Lejskovi pevné zdraví do dalších let, stálý optimismus a radost ze života.

Za redakční radu Irena Smolová, za rodinné přátele
manželé Zdenka a Josef Florianovi a kolegy učitele
Michal Novotný, ředitel ZŠ Vlachovo Březí

Osmdesát nejen krkonošských let RNDr. Vlastimila Pilouse

Na letošní 20. březen nepřipadl pouze první jarní den, ale také významné životní jubileum předního českého geomorfologa a nepochybně největšího znalce georeliéfu a neživé přírody Krkonoš RNDr. Vlastimila Pilouse. Rodák z Hostinného (20. 3. 1946) zůstal Krkonoším a jejich podhůří věrný nejen svým bydlištěm a působištěm, ale i převážným zaměřením své dlouholeté vědecké práce a popularizační činnosti. Do tajů přírody jej už od raného dětství zasvěcoval otec Zdeněk Pilous, vynikající bryolog, pedagog a fundovaný ochránce přírody, takže o studijním směřování Vlastimila asi nebylo pochyb. Po dokončení vysokoškolského studia biologie a zeměpisu na Přírodovědecké fakultě UK v Praze nastoupil v roce 1968 jako profesionální pracovník na Správu Krkonošského národního parku, kde pracoval do roku 1995, ale v posudkové, publikační a projektové činnosti se Správou intenzívně pokračuje až do současnosti. Vyvrcholením spolupráce z nedávného období byl podstatný podíl na projektu Podrobná inventarizace geomorfologických forem na území Krkonošského národního parku a jeho ochranného pásma, a to od vypracování návrhu a metodiky (včetně vzorových listů), až po na jeho realizaci.

Výsledkem Pilousovy precizní terénní práce (nejen v Krkonoších, ale i jinde), vědecké intuice a hlubokých znalostí jsou desítky geomorfologických studií, publikovaných zejména v „krkonošském sborníku“ Opera Corcontica, ale i dalších celostátních vědeckých periodikách (Rozpravy ČSAV, Geografie – Sborník České

geografické společnosti, Československý kras aj.) a regionálních sbornících (např. Sborník Severočeského muzea, Východočeský sborník přírodovědný, Práce a studie) aj. Mnohé výsledky badatelské práce jubilanta jsou vpravdě novátorské až objevitelské. Např. před více než půl stoletím prokázal přítomnost mur i na české straně Krkonoš (později též v Jizerských horách) a na základě detailní dokumentace zpracoval jejich typologii. Věnoval se problematice erozních a evorzních tvarů, typizaci vodopádů, říčnímu pirátství, vývoji skalního reliéfu atd. V novějším období ocenil možnosti, které skýtají moderní metody geomorfologického výzkumu, zejména využívání digitálního modelu reliéfu získaného pomocí laserového leteckého skenování. Použil je jednak při dokumentaci jinak obtížně rozeznatelných terénních tvarů a jevů, např. starých montánních a dalších antropogenních tvarů (např. klauz) atd., a zejména k interpretaci jinak obtížně řešitelných geomorfologických problémů vývoje horského reliéfu, včetně revize některých dřívějších a leta tradovaných názorů na pleistocenní zalednění Krkonoš a Jizerských hor.

Je potěšitelné, že Vlastimil Pilous (na rozdíl od většiny aktivních geomorfologů) nikdy nepovažoval za zbytečné využít své nesporné pozorovací, literární a fotografické schopnosti také k popularizační činnosti. Zejména do měsíčníku Krkonoše a Jizerské hory, ale i dalších přírodovědně a zeměpisně zaměřených časopisů napsal několik set článků a sdělení, ve kterých fundovaně a zároveň čtivou formou přibližuje širší veřejnosti zajímavosti a krásy (nejen) krkonošské přírody a krajiny, s důrazem na jejich ochranu. Zvláštní pozornost v tomto ohledu zasluhuje řada vesměs významných knižních publikací, z nichž většinu jubilant napsal sám, případně ve spoluautorství. Kromě monotematických „brožur" (v edici Správy KRNAP), věnovaným skalním tvarům, vybraným tvarům krkonošské tundry, povodním, vodopádům aj., se geomorfologicky a orograficky zaměřenými kapitolami podílel na novějších rozsáhlých a výpravných publikacích Krkonoše – příroda, historie, život (Baset 2007) a Jizerské hory – o mapách, kamení a vodě (RK 2009). Kapitolu o reliéfu Krkonoš napsal i pro publikaci Landscapes and Landforms of the Czech Republic (Springer 2016), která je součástí mezinárodního projektu World Geomorphological Landscapes. Už dříve přispěl řadou hesel i do Atlasu skalních, zemních a půdních tvarů (Academia 1986) atd. Za vyvrcholení dosavadní publikační činnosti dr. Pilouse lze však právem označit dvě nejnovější obsáhlé a graficky výborně vybavené knižní publikace vydané Správou KRNAP. Atlas neživé přírody Krkonoš z roku 2023 přináší systematický komentovaný obrazový přehled všech geomorfologických tvarů v Krkonoších a vskutku reprezentativní je kniha příléhavě nazvaná Poklady neživé přírody Krkonoš. Vyšla už s loňským vročením, ale na knižním trhu se objevila až letos, takže si ji autor vlastně nadělil ke svému jubileu.

Bylo by však velmi neúplné vidět v dr. Pilousovi odborníka „pouze" na jeho domovské Krkonoše, protože tematický i teritoriální rozsah jeho odborné a publikační činnosti je mnohem rozsáhlejší. V podhůří Krkonoš a okolních regionech

se např. věnoval tvarům a vývoji reliéfu na permokarbonských sedimentech, dokumentoval a popsal několik desítek vodopádů a kaskád (většinou do té doby neznámých) v Podkrkonoší, horním Pojizeří, Českém ráji, Babiččině údolí atd. Spoustu informací přinesla též kniha (ve spolupráci s fotografem J. Grundem) Východočeské hory – od Jizery po Tichou Orlici (Baset 2006). Trvalým, lze říci takřka celoživotním předmětem zájmu dr. Pilouse jsou též kontinentální vápence (travertiny, pramenity a pěnovce). Některé jejich karpatské výskyty znal už od dětských let, kdy se svým otcem pravidelně putoval po slovenských horách, později za poznáním proslulých i takřka neznámých lokalit procestoval značnou část „vápencové" Evropy a řadu dalších míst po celém světě. „Travertinové" zaměření měla kromě řady časopiseckých a sborníkových článků též rigorózní práce V. Pilouse (obhájená v roce 1971 na PřF UK v Praze) a jedna z jeho nejvýznamnějších vědeckých monografií, publikovaná v roce 1985 v Rozpravách ČSAV (Řada matematických a přírodních věd, 1995).

Otevření státní hranice po pádu železné opony umožnilo jubilantovi cestovat za cíleným poznáváním dalších geomorfologicky významných oblastí a přírodních fenoménů. V zorném poli jeho trvalého zájmu jsou jednak vodopády, a především rozličné skalní perforace (skalní brány, okna, mosty, oblouky apod.), o kterých publikoval řadu fundovaných a fotograficky dokumentovaných článků, včetně u nás méně známého amerického periodika SPAN. Dr. V. Pilous dosud navštívil přes 50 států (mnohé opakovaně) po celém světě a často nejde o cesty zaměřené pouze na geomorfologii, ale v některých případech i na botaniku. Velkým koníčkem jubilanta je totiž také „alpinkaření" se zaměřením na euroasijské cibulovité rostliny. Za několik desetiletí se mu podařilo vytvořit jednu z největších sbírek těchto rostlin v Evropě a také z tohoto oboru napsal na sto článků do specializovaných časopisů.

Přát RNDr. Pilousovi do dalších let hodně duševní svěžesti a pracovního elánu by bylo nepochybně zbytečné, protože obojího má jubilant na rozdávání. Přejme mu tedy, ať ho momentálně bolavé nohy dlouho netrápí a dopřejí mu ještě spoustu dalších výšlapů do terénu za krásami a bádáním (nejen) krkonošské přírody.

Jan Vítek

Tři čtvrtě století Jarmily Brázdilové

Své významné životní jubileum 75 let oslavila RNDr. Jarmila Brázdilová, dlouholetá a respektovaná osobnost geografické obce a neodmyslitelná součást Geografického ústavu Přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity. Po celou svou profesní dráhu byla spojena s rozvojem geografie, geoinformatiky a kartografie, a to nejen po odborné, organizační, ale i lidské stránce.

Výrazně se podílela na organizaci vědecké a pedagogické práce pracoviště, na přípravě projektů, konferencí i dalších odborných aktivit. Pro své kolegyně a kolegy byla vždy ochotnou rádkyní, spolehlivou spolupracovnicí a především „dobrou duší“ ústavu, která dokázala s nadhledem a optimismem řešit každodenní akademické výzvy.

Její profesní život byl pevně spjat také s Českou geografickou společností, v níž dlouhá léta aktivně působila a významně přispěla k rozvoji regionální geografické komunity. Dění v geografii sleduje už jen v časopisu Geografie, Informacích ČGS a Newsletteru, za jehož pravidelné zasílání moc děkuje.

Svoji fyzickou a psychickou kondici se snaží udržovat návštěvou kurzů jógy, cvičení a angličtiny pro seniory. Již 35 let je členkou mezinárodní organizace Soroptimist International, která sdružuje do klubů aktivní ženy různých povolání, jež se zapojují do činností souvisejících s rozvojem a pomocí ženám a dívkám v oblasti vzdělávání, zdraví, ekologie a charity.

K tomuto jubileu přejeme paní doktorce především pevné zdraví, životní pohodu, neutuchající optimismus a mnoho radosti v kruhu rodiny, přátel i všech, kteří si váží její práce a lidského přístupu.

Vladimír Herber

Nestárnoucí RNDr. Jaroslav Maryáš, CSc. oslavil 75 let

Zní to neuvěřitelně, ale s Jardou putuji po světě už 57 let. Seznámili jsme se jako osmnáctiletí mladíci v roce 1969 na Přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity jako studenti prvního ročníku odborné geografie (jinak uctivě jako Hamplovy děti). Nastoupilo nás 15, z toho jeden nadaný mladík Jarda ze Slavičína. Přechodné bydliště – koleje Albertov 7. Od třetího ročníku jsem se také dostal na Albertov, ve čtvrtém společné bydlení na trojáku (Jarda, já a Fousek), poslední ročník na vysněném dvojáku s Jardou. Naše zájmy byly tehdy povětšinou různé, Jarda studoval krásy Prahy a zajímala ho ekonomická geografie, mne více studium piva a fyzická geografie. A navíc Jarda neměl rád vojenskou přípravu. Po špatném a těžkém rozboru tankového klínu vzdal absolventskou vojnu. Po ukončení studia se naše cesty na chvíli rozešly, Jarda nastoupil povinnou vojnu, ale brzy byl superarbitrován nikoliv pro blbost ale pro lásku, když se mu narodilo první dítě. Já mezi tím nastoupil koncem roku 1975 na aspiranturu v Geografickém ústavu ČSAV v Brně, Jarda za půl roku na studijní pobyt tamtéž. Od počátku pobytu se soustředil na problematiku

geografie služeb a jeho úsilí vyvrcholilo brilantní kandidátskou prací „Nadmístní střediska maloobchodu a služeb v ČSSR a jejich sféry vlivu“ a udělením titulu CSc. Touto prací založil Jaroslav základy moderní geografie služeb, z nichž po více než 20 let čerpalo mnoho geografů nejen z akademické sféry ale i z oblasti veřejné správy a po roce 1994 desítky studentů, kterým vedl bakalářské a diplomové práce na nově vzniklé Ekonomicko-správní fakultě MU v Brně. Jedním z významných přínosů Jardy na počátku 90. let je (nejen podle mne) brilantní návrh barev na nejvýznamnějším kartografickém díle Geografického ústavu ČSAV (před jeho zrušením v roce 1993), a to „Atlasu životního prostředí a zdraví obyvatelstva ČSFR“ z roku 1992, který byl předán Knihovně Kongresu USA.

Odborný a komplexní vědecký zájem měl a stále má Jaroslav v celé šíři sociální a ekonomické geografie. O tom svědčí stovka jeho odborných publikací, účast v mnoha výzkumných projektech GAČR a ministerstev, např. MŠMT, MMR, MV. Tuto jeho činorodost naleznete dodnes v jeho životopise a publikacích na stránkách Masarykovy univerzity. Na tomto místě uvádím významné kolektivní dílo „Časoprostorové modely nákupního chování české populace“ z roku 2013, resp. „Are there differences in the attractiveness of shopping centres? Experiences from the Czech and Slovak Republics“ z roku 2016.

Jeho největší láskou, kromě jeho ženy Danušky (kterou mám čest znát již od roku 1970), dvou krásných dcer a jednoho syna a několika vnuků a vnuček, je celoživotní vášeň k filatelii. Mnohokrát nedbal mých rad k prodeji jeho úctyhodné sbírky než ji potomci rozprodají. Zbylo by i na slušný auťák, i když jsme jako mnoho geografů odkázáni na „socku“ a vlak, ale Jarda se svých známek (i když přijde někdy střízlivý z hospody) nikdy nevzdá. Ani všech každodenních radostí (např. pivo a spánek) a neřestí (nemá žádné, už téměř 20 let nekouří).

A tak závěrem milý souputníku a příteli přeji Tobě a celé rodině kromě obálek prvního dne mnoho odvahy a štěstí v další životní pouti bez blbé nálady!!!

Jura Vystoupil

Významné životní jubileum geografa Petra Jiráska

RNDr. Petr Jirásek byl více než 25 let profesně spjat s Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, kam v roce 2001 jako odborný asistent nastoupil. Působil na Fakultě životního prostředí a specializoval se na historický vývoj funkčního využití krajiny a problematiku bytové politiky a suburbanizace v územním rozvoji. Narodil se v Brně, ale rodina krátce na to přesídlila do Žacléře a později do Ústí nad Labem, do Stradova (část města Chlumec). Po středoškolských studiích pracoval v různých profesích a po několika letech v praxi začal studovat dálkově na Přírodovědecké fakultě UK v Praze ekonomickou a regionální

geografii. Celoživotně se věnoval problematice územního plánovaní a rozvoje v různých regionech Česka i Slovenska, a to na různých pozicích. V Prešově působil na Útvaru hlavního architekta okresu Prešova a jako vedoucí oddělení územního plánování na MěNV v Prešově, pracoval na urbanistickém pracovišti v Košicích, v letech 1985 až 1991 ve společnosti URBION Bratislava, územnímu plánování se věnoval v Ústí nad Labem a dlouhodobě ve městě Chlumec, kde se po roce 1990 aktivně zapojil do lokální politiky. V letech 2014–2018 působil ve funkci místostarosty města Chlumec, v současné době je členem kontrolního výboru zastupitelstva města Chlumec. Ve funkci místostarosty se významnou měrou podílel na rekonstrukci kulturního domu, který byl také z části přestavěn na městský úřad a stal se stavbou roku 2021 Ústeckého kraje, získal Cenu hejtmana Ústeckého kraje 2023 pro bezbariérovou stavbu a certifikát stavby dvacetiletí Ústeckého kraje 2023.

Přejeme mu ještě mnoho let tvůrčí práce a pevné zdraví.

Za redakční radu
Irena Smolová

Petr Žufan šedesátiletý

Dne 8. prosince 2025 oslavil své šedesáté narozeniny náš kolega RNDr. Petr Žufan, Ph.D. Petr Žufan je celý svůj život spojený s „regionem razovitym“, narodil se 8. 12. 1965. Na základní školu a gymnázium chodil ve Frýdku-Místku. V letech 1984–89 vystudoval studijní program učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro střední školy ve specializaci zeměpis a ruský jazyk. Od roku 1989 působil jako učitel zeměpisu na několika středních a základních školách v regionu. V roce 1999 byl přijat na katedru sociální geografie a regionálního rozvoje PřF OU, kde nejprve působil jako didaktik geografie, avšak v průběhu let se stále více zaměřoval na oblast zemědělství a venkova. V roce 2007 absolvoval doktorské studium na Masarykově univerzitě ve studijním programu Regionální geografe a regionální rozvoj a obhájil disertaci na téma Ekologické zemědělství České republiky v kontextu Společné zemědělské politiky Evropské unie (regionálně-geografická analýza).

V akademickém prostředí Ostravské univerzity se Petr etabloval velmi rychle a začal vykonávat řadu funkcí a činností, bez kterých se neobejdeme nejen my na katedře geografie, ale vpravdě celá Přírodovědecká fakulta. Jeho odbornou specializací je geografie zemědělství. Byl zapojen do projektu Dlouhodobé

mezisektorové spolupráce „Chytré technologie pro zvyšování kvality života v obcích a regionech“, kde se věnoval zejména výzkumu v oblasti chytrého zemědělství (smart agriculture / precise / organic agriculture) a na tato témata navazuje v projektu REFRESH VP1 Výzkumný program 1 „Governance udržitelného rozvoje“, přičemž se zabývá udržitelností zemědělství v Česku.

V rámci pedagogické činnosti se soustředí na výuku ekonomické geografie, regionální geografie Česka a je garantem kurzu Regionální geografie Evropy. Kromě přímé výuky je organizátorem řady exkurzí, zejména do jeho oblíbeného regionu východní střední Moravy. Mimo to je studijním poradcem programu Ekonomické geografie a regionální rozvoj, předsedou komise pro přijímací řízení a členem programové rady studijního programu Ekonomická geografie a regionální rozvoj. Je stálým členem komisí pro státní závěrečné zkoušky a během svého působení na katedře byl vedoucím více než 110 úspěšně obhájených bakalářských a diplomových prací. V neposlední řadě je také dlouhodobě tajemníkem katedry a díky své preciznosti a organizačním schopnostem vytváří fakultní rozvrh, což ho činí téměř nepostradatelným.

A teď abychom trochu odlehčili seriózní gratulaci. Petr patří též mezi oblíbené učitele díky bezprostřednímu vztahu se studenty, se kterými se často zastaví „na slovíčko“ výrazně nad rámec jeho konzultačních povinností. Někteří říkají, že pro ně Petr Žufan postávající v kožené vestičce s hořící marlborkou před budovou fakulty vytváří pocit domova. Jeho další vášní, kterou promítá i do výuky geografie zemědělství, jsou ryby. Svým nadšením nakazil již řadu studentů k psaní bakalářských a magisterských prací o rybolovu, rybářství a akvakultuře, i ty, kteří ze začátku nepoznali štiku od candáta. Pomáhá mu mohutný hlasový fond, díky kterému dokáže ozvučit nejen učebnu, kde zrovna přednáší, ale i učebny o tři patra výše. Letní dovolené zčásti tráví sestavováním rozvrhu pro fakultu, což dělá s neuvěřitelnou pečlivostí a snahou všem vyhovět. Až je hotov (často až v září), nasedne na svou poloterénní Hondu a jede do Maďarska nebo Slovinska, jeho oblíbených zemí.

Za všechny kolegy, a to nejen z katedry sociální geografie a regionálního rozvoje PřF OU přejeme Petrovi pevné zdraví, štěstí, optimismus a více času na jeho koníčky.

Za KSGRR Petr Rumpel

Dana Fialová oslavila své životní jubileum

S Danou (tehdy ještě Pejchovou) a její prací jsem se seznámil na počátku devadesátých let, kdy jsem se jako magisterský student účastnil dotazníkového výzkumu a rozhovorů s vlastníky objektů druhého bydlení v bytech v centru Prahy. Jednalo

se o podklady pro výzkum v rámci její magisterské práce. Pod vedením doc. Ivana Bičíka to byla tehdy jedna z prvních „vlaštovek" kvalitativního výzkumu v rámci studentských prací. Téma mě inspirovalo natolik, že jsem se i já rozhodl věnovat výzkumu tak specifického fenoménu, jakým druhé bydlení v Česku bezesporu je.

Dana dokončila magisterské studium učitelství zeměpis–matematika a pokračovala na ekonomické a regionální geografii. Osobně jsme se pak s Danou (t. č.na první mateřské dovolené) setkali na přednáškových cyklech Geografie města a Regionální a lokální rozvoj, kdy budoucí kolegové prof. Sýkora a prof. Blažek poprvé představovali úplně nové studijní předměty. Společně jsme byli udiveni, tehdy ještě nacyklostylovanými, vybranými podklady z prestižní zahraniční literatury, což pro nás bylo v tu dobu naprosto neobvyklé a inovativní. Doc. Bičík i prof. Gardavský nás nadále upozorňovali na potenciál výzkumu druhého bydlení, který byl tehdy u nás ještě v plenkách. Magisterskou práci Dana obhájila v roce 1992 na téma „Současný stav a perspektivy rekreačních lokalit v těsném zázemí Prahy" a pokračovala v postgraduálním studiu. V roce 1999 byla přijata na KSGRR jako vědecký, a posléze samostatný vědecký pracovník. V roce 2000 obhájila dizertační práci s titulem „Transformace druhého bydlení (v zázemí Prahy)" a od roku 2005 je na KSGRR odborným asistentem.

Z členky výzkumných týmů projektů – GAUK „Stav, vývoj a výhled druhého bydlení v České republice", GAČR „Regionální diferenciace druhého bydlení v Česku a vztah k jiným formám cestovního ruchu" (obálky knižních výstupů obou projektů nemohly samozřejmě mít jinou barvu než fialovou...!), „Holandské vesničky v Čechách: nová forma mezinárodního turismu na počátku 21. století" – ve spolupráci s ČZU – se stává nositelkou projektů základního i aplikovaného výzkumu – GAUK „Chalupářství: vývoj, stav a perspektivy", „Geografická analýza proměn funkčního využití břehů Vltavy: historické a environmentální souvislosti", SROP „Socioekonomická a demografická analýza města Poděbrady", GAČR „Význam rekreační funkce sídel a obcí v procesu formování regionální identity a identity regionů ČR". Výzkumné zaměření rozšiřuje na hodnocení dopadů (především sociokulturních a environmentálních) cestovního ruchu a overturismu, často v souvislosti s historickogeografickými aspekty proměn osídlení (spolupráce s HÚ AV) a funkcí území a změnami životního stylu, což vyžaduje mezioborový a meziuniverzitní kooperaci. V současnosti Dana vede ve spolupráci s kolegy s ČVUT již druhý dlouhodobý projekt NAKI, zaměřený na proměny historické krajiny v okolí Vltavy, a projekt TAČR ve spolupráci s VÚK na komplexní hodnocení dopadů cestovního ruchu na území KRNAP. V rámci mezinárodní spolupráce má nejintenzivnější kontakty především s kolegy z varšavské univerzity (prof. Kowalczyk, doc. Derek – výzkum gastronomického cestovního ruchu v metropolích) či ze slovenských

univerzit (Nitra – prof. Krogmann – fenomén rekreačních apartmánů v horských oblastech) a mnohých dalších pracovišť díky aktivním účastem na konferencích, např. v rámci asociace ATLAS (Association for Tourism and Leisure Education). Šíře jejích výzkumů se odráží i v titulech časopisů, kde publikuje (Tourism Geographies, Leisure Studies, Land Use Policy, Environment and Planning, Frontiers in Sustainable Tourism, Journal of Tourism and Cultural Change – problematika overturismu v Praze se svými doktorandkami) a v prestižní monografii (The Routledge Handbook of Second Home Tourism and Mobilities). I z uvedeného je jasné, že Dana je bezesporu „týmová hráčka".

Velmi rozsáhlá je i Danina pedagogická činnost (Geografický proseminář pro učitele, Metody socioekonomické geografie pro učitele, Geografie cestovního ruchu, Rekreační funkce krajiny, Management cestovního ruchu, Druhé bydlení v Česku, Terénní cvičení ze sociální geografie), kdy především studenty učitelských kombinací, ne zrovna snadno, zasvěcuje do základních principů vědecké práce už od raného bakalářského věku. O oblíbenosti Dany mezi studenty svědčí i takřka neuvěřitelná čísla odvedených kvalifikačních prací: přes 50 bakalářských, přes 100 (!) magisterských a 3 doktorandské – Tereza Kůsová, Lukáš Nekolný, Veronika Dumbrovská (Marianovská), jejichž vzkazy oslavenkyni v této rubrice následují. Tři další doktorandky se na obhajobu své dizertační práce pod pečlivým a přátelským Daniným vedením k obhajobě brzo chystají.

Pokud je šíře Daniny vědecké a pedagogické činnosti pozoruhodná, pak to snad ještě více platí o jejích organizačních aktivitách. Pavel Chromý kdysi prohlásil, že Dana patří k osobám snad s největším sociálním kapitálem v celé české (i slovenské!) geografické obci. I proto se z dlouholeté tajemnice stala v roce 2018 viceprezidentkou ČGS, pomáhala organizovat desítky i mezinárodních konferencí, je nyní hlavní organizátorkou tradičních česko-polsko-slovenských seminárií.

K Daně patří i nevyčerpatelná zásoba empatie. Ke všem svým aktivitám se ještě navíc dlouhodobě věnuje na celofakultní úrovni studentům se specifickými studijními potřebami. A to je činnost, která je nejen časově, ale hlavně psychicky a emočně nesmírně náročná a vyčerpávající. Přesto na mne moje „druhá žena" (jak ji někdy nazývám, neboť jsme spolu např. navštívili v rámci konferencí možná více států než s mojí skutečnou manželkou) za to více než čtvrtstoletí, co společně trávíme v jedné kanceláři, nikdy nezvýšila hlas a nepohádali jsme se, čemuž se vzhledem k mým některým charakterovým výstřelkům stále nepřestávám divit…

V posledních letech si Dana užívá nejen svého rodinného druhého bydlení (chata v Českém Šternberku, kde samozřejmě vznikla většina vědeckých publikací o chataření a chalupaření) s manželem a občas i odrostlými dvěma syny, ale i čtyřletého vnuka Matyáše a roční vnučku Emičku. Rodina byla pro Danu vždy naprostým základem, vzorně se stará o své rodiče. Její povahu a přístup k životu dozajista formoval i aktivní skauting, včetně lásky k cestování, (cyklo)turistice, volejbalu.

Popřejme tedy Daně hlavně pevné zdraví a hodně tvůrčího elánu i radosti z lidí okolo sebe! Je opravdu neuvěřitelné, že v dámě „v nejlepším věku" stále mohu vidět svou (o trochu starší… ☺) spolužačku, která se od těch dob charakterově naprosto nezměnila.

Milá Dano, moc si toho cením, že mohu být, troufám si říci, už po několik desetiletí Tvým nejbližším kolegou! S úctou

Jiří Vágner

Dana Fialová je pro mě symbolem laskavosti, péče a lidského přístupu, který není v akademickém prostředí samozřejmostí. Po celou dobu mého studia byla důležitou průvodkyní – vedla mou bakalářskou i diplomovou práci, a nakonec také práci disertační, kterou jsem měla tu čest pod jejím vedením úspěšně obhájit. Vděčím jí nejen za krásná léta strávená na fakultě, ale také za to, že ve mně – stejně jako u mnoha dalších studentů – probudila hlubší zájem o geografii cestovního ruchu. Dana je výbornou učitelkou, inspirativní vědkyní a skvělou školitelkou, ale také člověkem, který dokáže vytvářet přátelskou a podporující atmosféru. Vedle odborné spolupráce si proto cením i mnoha společných zážitků – ať už šlo o nezapomenutelný let z Londýna do Prahy s neplánovanou zastávkou v Drážďanech, dlouhá povídání v autobuse do Jihlavy nebo antistresové přípravy na prezentace. Milá Dano, přeji Ti, aby kolem Tebe bylo stále tolik vděčných studentů a přátel, kolik jsi jich za svou kariéru dokázala inspirovat.

Veronika Marianovská

Na gymnáziu jsem měl to štěstí, že naše třídní byla ve věku mých rodičů, což společně s její povahou přinášelo skvělou atmosféru, vzájemné pochopení, respekt a zároveň přátelství. Při studiu geografie na Přírodovědecké fakultě UK toto štěstí pokračovalo díky Daně Fialové, která Centru geografie volného času dala a stále dává nejen odbornou erudici, ale i úžasnou „mateřskou" atmosféru charakteristickou kolegialitou, podporou a motivací do další práce. To jsou v dnešní době velmi cenné atributy, bez nichž se kvalitní práce a (nejen pracovní) vztahy nedají dlouhodobě udržovat. Zažil jsem je nejen já, ale i mnozí další. Výuka, tvorba článků, exkurze i konference přinesly mnoho společných zážitků a zkušeností. S oblibou vzpomínám třeba na ranní vycházky po hradbách či selfíčko v pláštěnkách na španělském pobřeží Středozemního moře. Věřím, že nás ještě mnoho dalších společných zážitků čeká i v dalších desetiletích. A právě do těch ti, Dani, přeji hlavně hodně zdraví!

Lukáš Nekolný

Za ta léta mám s Danou spojených nespočet vzpomínek. Provází mě vlastně po celou mou dospělost – nejprve jako vedoucí mé bakalářské, diplomové i disertační práce, později jako kolegyně a dnes i jako kamarádka. Byla a je pro mě učitelkou nejen v akademickém, ale i lidském smyslu. Do akademického života mě vtáhla také prostřednictvím mnoha společenských akcí, na některé z nichž se opravdu nezapomíná – například na fotbalový turnaj v Bratislavě. Často také vzpomínám na náš terénní výzkum druhého bydlení v Českém Šternberku – krásnou připomínku toho, že práce a volný čas mohou být někdy velmi příjemně prostupující se kategorie. Společnou práci si zkrátka umíme užít a naše pracovní úterky patří k highlightům týdne. Dana je pro mě vzorem laskavosti, otevřené komunikace a mimořádné péče o studenty i citlivého skloubení rodinného života s akademickou kariérou. Jsem vděčná, že ji mám ve svém životě, a věřím, že nás spolu ještě čeká mnoho krásných chvil – při zkoumání volného času i při jeho poctivém praktickém trávení.

Dano, všechno nejlepší!

Tereza Kůsová

Omluva redakce

Ve druhém čísle Informací ČGS ročníku 44 (2025) se na straně 44 v seznamu jubilantů společnosti vloudila chybička. Mezi jubilanty, kteří oslavili své 75. narozeniny, je chybně uvedeno jméno Alena Šandová. Správně má být RNDr. Alena Švandová. Paní doktorce se velmi omlouváme a dodatečně jí do dalších let přejeme všechno dobré.

Redakce